

EN
STARE I
FICKAN
EWA
FRÖLING

ROMANUS & SELLING

EN STARE I FICKAN

EWA FRÖLING

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV EWA FRÖLING

Moder Liv (2021)
Att störa ett väsen (2022)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89771-49-9

Copyright © Ewa Fröling 2024

Omslag: Lotta Köhlhorn

Tryck: Livonia Print, Lettland 2024

Det finns bara ett barn till och jag vid Ån i Småland.
Det barnet älskar uppmärksamheten.
Han målar runda ringar i sitt ansikte och ritar svarta ögonbryn.
Sneglar på mig och undrar om jag inte ska med i det han gör.

Nä du gör ditt och jag gör mitt.
Jag är en självunge.
Går mina egna steg rakt in i storskogen där björnarna bor.
Jag är borta länge.
Ligger på rygg och ser grantopparna i skyn.

Jag har blåa läppar och ett långt rivsår på kinden.
Vita tunna ben med svarta söndertuggade knäskålar
och en skitig lång lugg.

Jag har vuxit färdigt för jag har varit här i skogen länge.
Sedan börjas det.
Hallå hallå.
HO HO.

Nu kommer byns herrar för att ta mig hem som ett vilset byte.
Gömmer mig i blåbärsriset liten som en smula till dess att de drar förbi
som ett jägarfolk med bössorna med sina hängande pipor.
Tänker att jag ska bo i snåren ha en varg som vän
och inte låta männen ta mig.

Jag vill inte bli älskad av någon.
Mamma har pappa.
Jag har mig själv.
Somnar under min skitiga lugg.
Låter vargen lägga sitt huvud över mina rispor och sår.

Skogen susar och männen har gått hem.

Sedan var det dags att ta in skörden mögelkuddarna utemöblerna och mig
och lägga nyckeln under mattan.
I bilen därifrån då när jag vände mig om såg jag vad jag lämnade.
Det att det var slut med mig själv.
Att jag skulle ha andra relationer med fler än en.

Mamma satt i framsätet och bolmade med pappas hand på sitt knä.
En gammal vana av att vara två.
Man använde varandra som att torka händerna på en kökshandduk.
Vardagsbrukarna.

Ingen slogs och bar sig åt.
Ibland dansade de i köket som om de var ett lyckligt par.
Eller hade konstiga fester där alla gäster satt inklämda i sammetssoffan
och såg ut att ha roligt.
Bolmade Winner och tappade glöden i sammeten.
Först dan efter blev mamma galen och skulle tvinga pappa
att åka in till NK och köpa en ny.
Sedan var de igång. Då gick jag ut.

Ibland blev det lite slafsigt med gästerna när de började tafsa
på varandras hemliga nackar och strutarna som stod rakt ut
som en Alien-armé.

Allt blev äckligt och fult som kräm och mjölk
som rinner i mungipan och geggar ner blusen
så att allt blir vått.

När jag blir stor ska ingen älska mig.
För jag hittade inte koden och för att pappa stod i vägen.
Han stoppade trafiken när männen ville in.
Han frågade efter männens skostorlek.
Pinsamt roligt och helt respektlöst.
Han tog det han ville ha.
Han var inne och rotade i allt.
Han vann på sin charm.

Det gjorde mannen i mitt liv också senare.
I det fanns något jag kände igen.
En charmig skarp galenskap över alla gränser.
Ett arv som går igen.

Noli me tangere är min persona.
Ändå gick alla över gränsen och svalde mig hel.

Dödsbädden höll pappa i ett fast grepp då han såg på mig
med sin skarpa blick.
Du är underbar flicka lilla.
Flickan var 55 år.
Jag saknar honom varje dag.

Akta dej din jävel, vi ses i min nästa roman.

August Strindberg

Vi träffades på ett tåg.
Hon pratar hon mitt över.
Pratar.
Mitt emot med sin fuktiga kyla och vackra tandrad.
Undrar om han ställde sitt organ i hennes mun och tryckte hennes huvud
längre in fast det fanns ett motstånd.
Mitt fanns.

Jag har sökt upp kvinnan som blev med barn med honom.
Blev.
Hon undrar om jag inte vill samtala med ett proffs
om det som är ansträngande med hennes ex.
Ett proffs!!!

Jag samtalar inte med dylika jag sätter saker i sin kontext.
Själv.
Det är därför jag sitter här.
Tänker att hon har ett bra liv. Med yogapass och hundpromenader
och en ny välbeställd man.

En sambo.

Jag har ärvt den man som är pappa till hennes barn.
Inget konstigt med det.
Det gör vi ju.

Plockar upp det andra lämnat efter sig.
Faror hot barn skulder svek och ändå tanken om ett.
Vi.
Så blev ett då ett nu som slet ut varenda inälva.
Gjorde mig sjuk.
Allvarligt.

Hon vänder sig i profil.
Jag ser rakt igenom hennes tunna hår.

Vi träffades på ett tåg.

Det gjorde vi med.
En obehaglig tanke om främlingar på ett tåg.
Där personerna byter sina uppdrag.
Där jag blev staren i hans ficka utan min flock.
Där han blev nålen i en höstack.
En nål jag aldrig hittade.

Nu ska jag berätta en historia om ...
Ja vad vet ja ...

Starar som håller ihop med elegant
luftakrobatik likt svarta drivande
moln.

Staren kollektivisterna som driver
flockvis med spejare på ytterkanten
som varnar för rovfåglar.

I sandlådan. Börjar inte allt där.
Han hette Gustav och hade köpt en silverring med
en fyrklöver på.

Vi var sex år.
Han hade valt den och köpt den själv.
Sandkornen skavde sig in under bomullskjolen.
Det var högsommar i idyllen.
Det var bara vi hemma.
Nu är vi gifta sa han.

Ringan låg länge i asken hemma.
Gustav är stor nu.
Eller död.
Eller sitter inne för mord.
Det kan ju hända vad som helst med oss i livet.
Osannolika saker som blir till skrönor.
Till vilka vi säger.
NÄ E DE SANT. INTE HAN.
Ja varför inte.

I sandlådan där vi sitter från början.
Blir tokiga och kastar sand i ögonen och trampar ihjäl
alla andras sandtorn.
Efter det blir allt svårare i livet.

Svårare att skiljas.

Att mötas.

Sedan fick jag stryk.

Blev hotad.

Förlät.

Förstod.

Blev rädd och drog ner tröjan över blåmärken
stora som blågröna öar.

Då var det ingen sandlåda mer.

Utan en öppen kvadrat med full insyn.

Där ingen sa ett vettigt ord.

Min arbetsplats gav mig eskort och sydde långärmat.

När jag skulle vara i bild.

En silverring med en fyrklöver så det började bra.

Jag är tacksam för det.

Vi glömmer.

Men minnet har kidnappat oss.

I tinningloben är en liten sjöhäst begravd.

Till hälften monster till hälften delfin.

Hippocampus en minnesbank.

En ruvningsmaskin för minnet.

Vi kan inte veta att just upplevelsen som vi befinner oss i kalibreras till minnesbanken längst fram eller om minnet läggs i ett kylrum.

Tur är det. Våra hågkomster skulle hindra oss från att leva om vi oavbrutet skulle hantera en ström av minnen.

Så.

Vi vet inte heller om upplevelsen gav ett minne. Kommer att fastna i minnesbanken på repeat.

Bitar ett hål i själen.

Tatuera ett specifikt minne i vår supportande sjöhäst så att vi aldrig glömmer hur illa någon gjorde oss.

Mitt sista minne av mannen i mitt liv var när han klev ur bilen
med sin fullproppade ryggsäck.

Hans hem.

Vilket jag inte visste då.

Han böjde sig in och sa.

Det här e för vår skull ...

Exakt vad ...

Jag kan längta efter det svartvita.

Då när jag inte ens kunde se världen

fast jag ställde mig på tå.

Då när mamma lyfte upp min haka

för att nå min lösa rosett med röda band.

En liten flicka som fick plats på pappas rygg.

Vi snurrade världen och pappa ropade.

TITTUT.

Tills att jag inte längre fick plats och låg på golvet i en hög och
skrek jag hatar alla!!!

Världen exponerade sig till slut.

Ur världen rann färgerna ut.

Spillde en röd fläck på mattan.

Av blod.

